

การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยด้วยทฤษฎีสหบทเพื่อเสริมสร้าง
ความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต
TEACHING THAI LANGUAGE WITH INTRETEXTUAL THEORY TO ENHANCE
CREATIVE WRITING ABILITY OF BACHEAOR OF EDUCATION STUDENTS

นพวรรณ เนตรธานนท์¹ และ อุบลวรรณ ส่งเสริม²

Noppawan Netrthanon¹ and Ubonwan Songserm²

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม¹

Faculty of Humanities and Social Sciences, Chandrakasem Rajabhat University¹

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร²

Faculty of Education, Silpakorn University²

E-mail: aj.noppawann@gmail.com

Received: 2025-05-30; Revised: 2025-06-25; Accepted: 2025-06-26

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดการเรียนการสอนและศึกษาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยตามทฤษฎีสหบทเพื่อเสริมสร้างความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต การดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ระยะ คือ การจัดการเรียนการสอน และการประเมินประสิทธิผลของการจัดการเรียนการสอนโดยนำไปทดลองกับกลุ่มเป้าหมายซึ่งเป็นนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถและเกณฑ์การประเมินงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการเขียนก่อนและหลังการทดลองโดยใช้สถิติทดสอบค่าที (t-test dependent)

ผลการวิจัย พบว่า 1. ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ มีขั้นตอน 2 ระยะ คือ ระยะที่ 1 การวางแผนและเตรียมการเรียนรู้ของนักศึกษา และระยะที่ 2 ขั้นตอนกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นสร้างประสบการณ์และวางแผนการเขียน 2) ขั้นเชื่อมโยงตัวบท 3) ขั้นร่างงานเขียน 4) ขั้นประเมินผลงาน และ 5) ขั้นเติมเต็มงานเขียนให้สมบูรณ์ การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ดำเนินการระหว่างและหลังการจัดการเรียนการสอน โดยประเมินทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ 2. ประสิทธิภาพของการเรียนการสอน ผลการทดลอง พบว่า กลุ่มเป้าหมายมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และร้อยละ 80 ทั้งหมดผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากบันทึกการเรียนรู้แสดงให้เห็นว่า การเรียนรู้ในการจัดการเรียนการสอนช่วยเสริมสร้างความสามารถในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวบทและเขียนงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ประเภทบันเทิงคดีได้เป็นอย่างดี

คำสำคัญ : สหบท, การเขียนสร้างสรรค์, นักศึกษาคู, การสอนภาษาไทย, การจัดการเรียนการสอน

Abstract

This research aimed to organize teaching and study the effectiveness of teaching Thai according to the intertextual theory to enhance creative writing ability of Bachelor of Education students. The research was divided into 2 phases: organizing teaching and evaluating the effectiveness of teaching by conducting an experiment with the target group of Bachelor of Education students. The research instruments were the ability test and the criteria for evaluating creative writing. Data were analyzed by comparing the writing ability scores before and after the experiment using the t-test dependent statistics.

The research results found that 1. Creative Thai writing ability has 2 phases: Phase 1: planning and preparing students' learning; and Phase 2: classroom teaching and learning activities, consisting of 5 steps: 1) creating experiences and planning writing; 2) connecting texts; 3) drafting writing; 4) evaluating work; and 5) completing writing. The measurement and evaluation of learning outcomes were conducted during and after teaching and learning. By evaluating both quantity and quality 2. Effectiveness of teaching and learning The results of the experiment found that the target group had an average score of creative writing ability after the experiment that was significantly higher than before the experiment at a statistical level of .05 and 80 percent all passed the specified criteria. The results of the analysis of qualitative data from learning records showed that learning in teaching and learning management helped strengthen the ability to analyze the relationship between texts and write creative Thai writing in the entertainment category very well.

Keywords: cooperative education, creative writing, student teachers, Thai language teaching, teaching management

บทนำ

การใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพนั้นต้องอาศัยการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ ดังที่กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ กล่าวถึงวิสัยทัศน์ของสาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มภาษาไทยในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 อธิบายว่า ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การอ่านและการฟังเป็นทักษะของการรับรู้เรื่องราว ความรู้และประสบการณ์ การพูดและการเขียนเป็นทักษะของการแสดงออกด้วยการแสดงความคิดเห็น ความรู้และประสบการณ์ การเรียนภาษาไทยจึงต้องเรียนเพื่อการสื่อสารให้ผู้เรียนสามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสารอย่างพินิจ

พิจารณาว่า สามารถเลือกใช้คำ เรียบเรียงความคิด ความรู้ให้ชัดเจน ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักภาษาใช้ถ้อยคำตรงตามความหมาย ถูกต้องตามฐานะของบุคคลและสถานการณ์อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากความสำคัญของภาษาไทยในการจัดการศึกษาในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานแล้วการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาก็ยังคงเห็นความสำคัญของการจัดการศึกษาภาษาไทยให้กับนักศึกษา ดังจะเห็นในวัตถุประสงค์ของหลักสูตรที่ปรากฏในหลักสูตรระดับอุดมศึกษา กล่าวได้ว่า เพื่อผลิตบัณฑิตวิชาชีพครูที่มีความรอบรู้ทางภาษาไทยและพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพ และแสวงหาความรู้พร้อมทั้งนำความรู้เหล่านั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์เพื่ออนุรักษ์และพัฒนาภาษาไทยให้ดำรงบทบาทและความสำคัญต่อสังคม (คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2547)

ทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นทักษะหนึ่งที่ใช้ในการสื่อสารความรู้ ความคิด ความรู้สึก ประสบการณ์และความต้องการของผู้เขียนโดยถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรไปสู่ผู้อ่านให้รับรู้และเข้าใจ ดังที่ กล้วย มาศจรัส (2545) กล่าวถึงความสำคัญว่ามีความสำคัญต่อการสื่อสารระหว่างกัน ซึ่งการที่จะทำให้ผู้รับสารหรือผู้อ่านเกิดความเข้าใจถึงสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารอย่างถูกต้อง ผู้เขียนต้องจัดระเบียบความคิดของตนเองอย่างเป็นระบบ และต้องรู้จักเลือกใช้ถ้อยคำภาษาไทยในการเขียนที่ถูกต้องชัดเจน เพื่อสื่อความหมายที่ต้องการอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ นอกจากนี้ การเขียนยังมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการศึกษา ดังที่ กรรณิการ์ พวงเกษม (2534) ได้กล่าวไว้ว่า การคิดเป็นรากฐานที่สำคัญยิ่งของการศึกษาวิชาต่าง ๆ จำเป็นต้องอาศัยการคิดและเขียนเพื่อบันทึกและรวบรวมข้อมูล นักเรียนจะประสบความสำเร็จในการเรียนวิชาต่าง ๆ มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความสามารถในการเขียน จึงนับได้ว่ากุญแจนำไปสู่ความสำเร็จทางการศึกษาและเป็นพื้นฐานที่สำคัญยิ่งต่อการพัฒนาคุณภาพของคน ดังนั้น การเขียนจึงเป็นทักษะที่ต้องการความสนใจและการฝึกฝนอย่างจริงจัง ดังที่ สุจริต เพียรชอบ (2539) ได้กล่าวไว้ว่าการเขียนเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนมากกว่าทักษะด้านอื่น ๆ เนื่องจากการเขียนเป็นการสื่อสารที่มีหลายขั้นตอนผู้ศึกษาต้องเอาใจใส่ ฝึกฝนให้มากเพื่อให้เกิดความชำนาญและสัมฤทธิ์ผลในการสื่อสารโดยผู้เขียนต้องใช้ความสามารถของตนเองสื่อความหมายโดยปราศจากความช่วยเหลือของคนอื่น ผู้เขียนต้องมีความรู้ ความคิดและประสบการณ์ต่าง ๆ อย่างมาก ด้วยเหตุนี้ การเขียนจึงเป็นส่วนหนึ่งที่แสดงพฤติกรรมและความคิดของผู้เขียน นอกจากจะสื่อสารให้คนเข้าใจแล้วต้องแสดงความคิดและเป็นการเขียนที่เกิดจากจินตนาการของผู้เขียนเอง โดยมิได้ลอกเลียนแบบผู้อื่น มีดีที่รูปแบบให้แปลกใหม่ แตกต่างไปจากความคิดที่มีอยู่ มีความน่าสนใจ ไม่ซ้ำแบบใคร ให้เกิดผลงานที่มีคุณค่าทางความคิดริเริ่มอย่างเด่นชัด (ปราณี สุรสิทธิ์, 2541)

ดังนั้น ในการจัดการเรียนการสอนที่จะเพื่อเสริมสร้างความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาให้สอดคล้องกับเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ควรมีการจัดการเรียนการสอนให้เป็นระบบและน่าสนใจ ซึ่งจากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและหลักการจากเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ผู้วิจัยพบว่า แนวคิดทฤษฎีที่

สามารถนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถการวิเคราะห์เชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตได้ คือ ทฤษฎีสหบท ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ใช้ศึกษาเรื่องแหล่งที่มาหรืออิทธิพลทางความคิดของตัวบทที่มีความสัมพันธ์กับตัวบทอื่น ๆ อีกหลายตัวบท ซึ่งเป็นทฤษฎีทางภาษาศาสตร์กลุ่มหลังโครงสร้างนิยมที่มุ่งเน้นถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวบททุติยภูมิ กับตัวบทปฐมภูมิ มีนักวิชาการได้ศึกษาถึงทฤษฎีสหบทหลากหลายแนวคิด การมีอิทธิพลของนักเขียนรุ่นก่อนมีผลกับนักเขียนรุ่นใหม่ ซึ่งนักเขียนรุ่นใหม่จะเกิดความกังวลใจที่จะพยายามสร้างงานเขียนให้แตกต่างกับนักเขียนรุ่นก่อน และเขานำแนวคิดเกี่ยวกับอิทธิพลนี้มาใช้ในการอ่านเช่นเดียวกับการเขียนบทร้อยกรองโดยกล่าวว่า กวีรุ่นใหม่จะทำประการแรก นักเขียนจะเขียนบทกวีตามแนวทางของกวีรุ่นก่อน คือ การสืบสาน ขนบวรรณศิลป์ และประการที่สอง คือ ความกังวลใจจากอิทธิพลที่ตัวบทหนึ่งๆ ที่อาจเป็นส่วนของความหมาย หรือส่วนหนึ่งของตัวบท หรือทั้งหมดของตัวบท กวีรุ่นหลังรักษาความเป็นอิสระและความเป็นผู้แรกเริ่มของตนโดยอ่านงานเขียนของกวีรุ่นก่อนอย่างพยายามป้องกันตนเอง โดยวิธีการปรับเปลี่ยนงานเขียนของกวีรุ่นก่อนจนเปลี่ยนไปจากเดิม และสามารถชี้ให้เห็นถึงกระบวนการการปรับเปลี่ยน 6 ระดับที่ใช้ดำเนินการอ่านงานของกวีรุ่นก่อน โดยเรียกกระบวนการปรับเปลี่ยนนี้ว่า "แนวการอ่านผ่านมุมมองใหม่" คือ แนวทางการอ่านการผิดไปจากของเดิม (ตรีศิลป์ บุญขจร, 2553) แนวการอ่านผ่านมุมมองใหม่ ประกอบด้วย 1) การปรับแต่งงานเขียนเดิม 2) การหลอมรวมงานหลายชิ้นแล้วใส่จินตนาการเพิ่มเติม 3) การหลีกเลี่ยงแนวการเขียนตามขนบเดิม 4) การแสดงความขัดแย้งต่อลักษณะเด่นของกวีรุ่นก่อน 5) การสร้างงานใหม่ให้แตกต่างและโดดเด่นจากงานเก่า คำกล่าวข้างต้น ทำให้สามารถสรุปได้ว่าจินตนาการและความคิดความรู้สึกของตนเอง การที่กวีในยุคปัจจุบันพยายามที่จะสร้างงานใหม่ที่เกิดจากจินตนาการและความคิดความรู้สึกของตนเองที่แตกต่างไปจากงานของกวีเดิม การนำงานเดิมของกวีที่เสียชีวิตแล้วมาเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างงานใหม่เป็นการนำงานผลงานของกวีที่เสียชีวิตแล้วมาเป็นแนวทางหรือแรงบันดาลใจในการสร้างงานใหม่ให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

การศึกษาทฤษฎีสหบท พบว่า ทฤษฎีดังกล่าวเน้นที่ความสัมพันธ์ของตัวบทอาจกล่าวได้ว่าวรรณกรรมที่เกิดร่วมยุคสมัยเดียวกันมีทั้งลักษณะร่วมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับวรรณกรรมอื่น ๆ ในยุคสมัยนั้น แต่ในขณะเดียวกันก็มีความต่างเป็นลักษณะเฉพาะของวรรณกรรมแต่ละเรื่องด้วย ลักษณะร่วมนั้นเกิดจากความรู้ ความคิด และค่านิยมแห่งยุคสมัยที่ได้หล่อหลอมผู้แต่งให้สร้างสรรค์ผลงานจากแนวโน้มและความคิดที่อยู่ในช่วงเวลานั้น กล่าวได้ว่าวรรณกรรมแต่ละเรื่องอาศัยแนวโน้มและความคิดร่วมกันในการแต่ง ส่วนลักษณะเฉพาะของวรรณกรรมแต่ละเรื่องเกิดจากความเป็นปัจเจกของผู้แต่งแต่ละคนย่อมได้รับประสบการณ์ ความรู้ ความคิดและค่านิยมในยุคสมัยของตนแล้วเกิดมีความคิดเฉพาะตนขึ้นเมื่อผนวกกับความรู้ความสามารถอันเป็นสิ่งเฉพาะตนอยู่แล้ว จึงก่อให้เกิดผลงานอันมีลักษณะเฉพาะต่างกับวรรณกรรมที่ร่วมยุคสมัยเดียวกันได้ (เสาวณิต จุลวงศ์, 2549) ทฤษฎีสหบทเป็นทฤษฎีที่สามารถนำมาใช้เป็นฐานในการจัดการเรียนการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ เนื่องจากเป็นการให้ประสบการณ์กับผู้เรียนให้สามารถเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมกับ

ประสบการณ์ใหม่ เพื่อให้เกิดแนวคิดในการสร้างสรรค์งานเขียนขึ้นมาเป็นลักษณะเฉพาะตนอีกด้วย การศึกษาครั้งนี้ จึงเป็นการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบท เพื่อเสริมสร้างความสามารถการเขียนเชิงวิจารณ์ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต ทั้งนี้เพื่อให้นักศึกษาสามารถนำความรู้ความสามารถไปใช้ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของตนเองในการประกอบวิชาชีพต่อไป

คำถามการศึกษา 1) การจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบทเพื่อเสริมสร้างความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มีองค์ประกอบใด และมีลักษณะอย่างไร และ 2) ชั้น การเรียนการสอนของการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบทเพื่อเสริมสร้างความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตนั้น เสริมสร้างความสามารถอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการศึกษา 1) เพื่อจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีสหบทเพื่อเสริมสร้างความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต 2) เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบทเพื่อเสริมสร้างความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต

สมมติฐานของการศึกษา 1) มีการนำทฤษฎีสหบทไปใช้ในการวิเคราะห์เชื่อมโยงทางเนื้อหา แสดงให้เห็นว่าเป็นการนำทฤษฎีสหบทมาใช้วิเคราะห์ที่มีแนวทางและเนื้อหาที่แตกต่างออกไปจากเดิมได้ และ 2) นำทฤษฎีสหบทมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในระดับอุดมศึกษาและพัฒนาการการเขียนของนักศึกษาให้ดียิ่งขึ้นได้

การทบทวนวรรณกรรม

ทฤษฎีสหบท สหบทเป็นแนวคิดหรือทฤษฎีที่เป็นหัวใจของแนวคิดศิลปะและวัฒนธรรมร่วมสมัยและเป็นเรื่องของความสัมพันธ์ ความเกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน และการพึ่งพาซึ่งกันและกันของชีวิตและวัฒนธรรมสมัยใหม่ในยุคหลังสมัยใหม่เป็นไปไม่ได้ที่จะหาความเป็นลักษณะเฉพาะหรือความริเริ่มแปลกใหม่ของศิลปะวรรณคดี ไม่ว่าจะเป็นศิลปะแขนงใด นวนิยาย หรือภาพเขียน สหบทถือว่าผลงานทุกชิ้นล้วนหล่อหลอมขึ้นจากชิ้นส่วนต่าง ๆ ของผลงานศิลปะที่เคยมีมาก่อน ความหมายของสหบทที่ได้นำเสนอมาข้างต้นตามแนวคิดของนักวิจารณ์วรรณกรรมสามารถสรุปได้ว่า สหบท หมายถึง ความสัมพันธ์ของตัวบทหนึ่งหรือตัวบทอื่น ๆ ที่มีก่อนหน้า โดยมีอิทธิพลกับตัวบทหนึ่งๆ หรือตัวบทใหม่ แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวบทที่มีอยู่ก่อนแล้วกับตัวบทใหม่โดยตัวบทที่มีอยู่ก่อนจะมีอิทธิพลกับตัวบทใหม่ซึ่งทำให้เห็นว่าในงานเขียนที่เกิดขึ้นไม่มีงานเขียนใดที่เกิดขึ้นได้โดยไม่อาศัยตัวบทเดิม โดยอาจได้รับอิทธิพลจากนักเขียนรุ่นก่อนอย่างตั้งใจและไม่ตั้งใจ ซึ่งสอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอนที่เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้สร้างสรรค์ผลงานของตนเองโดยเน้นการเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมกับประสบการณ์ใหม่ให้เกิดขึ้นจนจนสามารถสร้างสรรค์ผลงานเป็นของตนเองได้ ซึ่งในการเชื่อมโยงประสบการณ์นั้น ผู้สอนมีบทบาทในการจัดเตรียมประสบการณ์ด้วยการใช้ตัวบทเพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาและตีความตัวบทจากความคิดเห็นของตนเองและนำไป

เขียนเป็นผลงานชิ้นใหม่ การศึกษาทฤษฎีสหพันธดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยเห็นว่าทฤษฎีสหพันธของบลูม มีความสอดคล้องในการนำมาใช้ในการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ เนื่องจากนักเขียนรุ่นใหม่มักจะได้รับอิทธิพลจากนักเขียนรุ่นก่อน หากแต่เขาพยายามที่จะหลีกเลี่ยงให้แตกต่างออกไป ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ได้นำแนวการอ่านผ่านมุมมองใหม่ของบลูม มาใช้ในการวิจัยเพียง 3 แนวทาง นั่นคือ 1) การปรับแต่งงานเขียนเดิม 2) การหลอมรวมงานหลายชิ้นแล้วใส่จินตนาการเพิ่มเติม และ 3) การหลบลีกแนวการเขียนตามขนบเดิม การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับสหพันธทั้งในประเทศและต่างประเทศ จะพบว่า ในต่างประเทศได้นำสหพันธมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนอ่านวรรณกรรม และการเขียนเชื่อมโยงจากวรรณกรรมในอดีต หากแต่เป็นการนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษาเป็นส่วนใหญ่ หากแต่งานวิจัยในประเทศไทยพบว่า นำสหพันธมาใช้ในการศึกษาถึงความเชื่อมโยงกับสื่อมวลชนในรูปแบบต่าง ๆ ได้อีกด้วย

ระเบียบวิธีวิจัย/ วิธีดำเนินการวิจัย

การจัดการเรียนรู้การสอนภาษาไทยเพื่อเสริมสร้างความสามารถการคิดวิเคราะห์เชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต ประกอบด้วยการดำเนินการ 2 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 การจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหพันธที่เสริมสร้างการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และขั้นตอนที่ 2 การประเมินผลของรูปแบบการเรียนการสอน โดยมีขอบเขตของการศึกษา คือ 1. ประชากรที่ในการศึกษาค้นนี้มีกลุ่มเป้าหมาย คือ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา EDUC 1501 กลยุทธ์การสื่อสารสำหรับครู ซึ่งเป็นวิชาในหมวดวิชาบังคับของหมวดวิชาชีพครู หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำแนกเป็น 2 กลุ่มสาขาวิชา ดังนี้ สาขาวิชาพลศึกษา ชั้นปีที่ 1 รวมทั้งสิ้น 30 คน โดยใช้ นักศึกษาสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ ชั้นปีที่ 1 รวมทั้งสิ้น 15 คน เป็นกลุ่มทดลอง (Try Out) และ 2. ประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหพันธ ประเมินจากผลการทดลองใช้ในการเรียนการสอนรายวิชา EDUC 1501 กลยุทธ์การสื่อสารสำหรับครู ซึ่งเป็นวิชาบังคับของหมวดวิชาชีพครู หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย ตัวแปรต้นหรือตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหพันธ และ 2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์

โดยมีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยที่ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน ประกอบด้วย แบบทดสอบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ก่อนเรียนและหลังเรียน แบบบันทึกการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ งานเขียนประเภทบันเทิงคดี ตารางแสดงค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ตารางแสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของเกณฑ์การประเมินงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ คะแนนความสามารถทางการเขียนสร้างสรรค์ ก่อนเรียนและหลังเรียน และเครื่องมือประเมินความสอดคล้องแบบตรวจสอบประสิทธิภาพด้านความสมเหตุสมผลเชิงทฤษฎี ความเป็นไปได้และความสอดคล้องของการจัดการเรียนการสอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ตามทฤษฎีสหพันธสำหรับผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบรวมถึงแผนการจัดการเรียนการสอน

ผลการวิจัย

การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยด้วยทฤษฎีสหบทเพื่อเสริมสร้างความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มีการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 ผลการจัดการเรียนรู้ และตอนที่ 2 ผลการประเมินประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีสหบท เพื่อเสริมสร้างความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์จำแนกรายด้านในส่วนนี้เป็นการนำเสนอผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของกลุ่มตัวอย่างจำแนกรายด้าน 4 ด้าน โดยมีคะแนนเต็ม 100 คะแนน แบ่งเป็น ด้านเนื้อหาและลักษณะเฉพาะของงานเขียน 25 คะแนน ด้านการเรียบเรียงความคิด 25 คะแนน ด้านการใช้ภาษา (เรื่องใหม่จากโครงเรื่องเดิม) 25 คะแนน และด้านคุณค่าของงานเขียน 25 คะแนน ดังตารางนี้

ช่วงเวลาในการประเมิน	ความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์				
	ด้านเนื้อหาและ ลักษณะเฉพาะ ของงานเขียน (25 คะแนน)	ด้านการเรียบ เรียงความคิด (25 คะแนน)	ด้านการใช้ ภาษา (เรื่องใหม่จาก โครงเรื่องเดิม) (25 คะแนน)	ด้านคุณค่า ของงานเขียน (25 คะแนน)	รวม (100 คะแนน)
ก่อนการทดลอง	14.54	10.20	12.45	14.43	51.62
หลังการทดลอง	22.11	17.27	17.27	16.60	73.25

คะแนนความสามารถในการเขียนของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายด้านในแต่ละช่วงเวลาการประเมิน คือ ด้านเนื้อหา และลักษณะเฉพาะของงานเขียน พบว่าคะแนนความสามารถในการเขียนในด้านเนื้อหา และลักษณะเฉพาะของงานเขียน มีคะแนนสูงขึ้น ด้านการเรียบเรียงความคิด พบว่า คะแนนความสามารถในการเขียนในด้านการเรียบเรียงความคิดโดยรวมสูงขึ้น ด้านการใช้ภาษา พบว่า คะแนนความสามารถในการเขียนในด้านการใช้ภาษา โดยรวมสูงขึ้น ด้านคุณค่าของงานเขียน พบว่า คะแนนความสามารถในการเขียนในด้านคุณค่าของงานเขียนที่มีการพัฒนาสูงขึ้นคือ ในช่วงเวลาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ การฝึกวิเคราะห์องค์ประกอบของงานเขียนในแต่ละประเภท และการฝึกการอ่านผ่านมุมมองใหม่ ที่เน้นการเปรียบเทียบเชื่อมโยงความแตกต่างของตัวบทสองตัวบททำให้นักศึกษาสามารถเชื่อมโยงตัวบทเดิม และสามารถวางโครงเรื่อง กำหนดแนวคิดตัวละครเอก และการใช้ภาษา ได้แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์เชื่อมโยงความสัมพันธ์ของตัวบททั้งสองตัวบท และส่งผลให้ผู้เรียนสามารถสร้างงานเขียนของตนเองได้ง่ายขึ้นเนื่องจากได้รับประสบการณ์จากอ่านตัวบทที่ได้วิเคราะห์ ผู้เรียนมีความเข้าใจและสามารถในการเขียนจากการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบทที่มีขั้นตอนการเรียนการสอนที่เป็นลำดับขั้นตอนอย่างชัดเจน และการฝึกให้ผู้เรียน ร่างงานเขียนก่อนลงมือเขียนจริง เพื่อให้สามารถเพิ่มเติมรายละเอียดต่าง ๆ ได้เมื่อพบข้อบกพร่องหรือเมื่อได้รับการประเมินจากเพื่อนร่วมชั้นหรือผู้สอน และเมื่อปฏิบัติ

ตามขั้นตอนการเรียนการสอนจะทำให้สามารถเขียนงานเขียนได้ง่ายยิ่งขึ้นซึ่งต้องเกิดจากการฝึกฝนและลงมือปฏิบัติอย่างแท้จริง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพตามที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นที่ได้จากบันทึกการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเขียนแต่ละครั้ง แสดงให้เห็นว่า การเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบททำให้ผู้เรียนวิเคราะห์องค์ประกอบของงานเขียนในแต่ละประเภท สามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของตัวบทจากการอ่านผ่านมุมมองใหม่ สามารถวางโครงเรื่องกำหนดตัวละคร แนวคิด ในการร่างงานเขียน และประเมินงานเขียนได้

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยมี 2 ประเด็นหลัก ได้แก่ การจัดการเรียนการสอน และการประเมินประสิทธิภาพของการจัดการเรียนการสอน โดยนำเสนอตามลำดับ ดังต่อไปนี้

1. การจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบท โดยนำผลของการศึกษาวิเคราะห์สภาพปัญหาการเรียนการสอน และทฤษฎีสหบท มาไว้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการจัดการเรียนการสอน ได้รูปแบบการเรียนการสอนซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ คือ **หลักการของการเรียนการสอน** การจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีสหบท เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต ประกอบด้วยหลักการที่สำคัญ 3 ประการ ดังนี้ 1) การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับ หลักการและกลวิธีการเขียนเป็นความรู้พื้นฐานสำหรับการกำหนดประเภท องค์ประกอบสาระสำคัญ เพื่อให้สามารถวางแผนการเขียนได้ 2) การอ่านวิเคราะห์เชื่อมโยงความสัมพันธ์ของบทอ่านต่าง ๆ ที่มีแนวคิด และกลวิธีการเขียนที่หลากหลายตามแนวคิด "การอ่านผ่านมุมมองใหม่" ของบลูม เป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์ เพื่อใช้ในการสร้างแรงบันดาลใจ และความคิดของนักศึกษาในการเขียนงานเขียนที่ต่างไปจากเดิม และ 3) การแลกเปลี่ยนเรียนรู้และการให้ข้อมูลย้อนกลับร่วมกันระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนและระหว่างผู้เรียนด้วยกัน งานเขียนครั้งที่ 1 เป็นการขยายขอบเขตความรู้ ความเข้าใจในการเขียนและช่วยเสริมสร้างให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาคุณภาพของงานเขียน **วัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอน** การจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีสหบท มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) นักศึกษาสามารถกำหนดสาระสำคัญ วางโครงเรื่องหลัก และเติมรายละเอียดของงานเขียนของตนเองจากการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของสหบท ตามแนวการอ่านผ่านมุมมองใหม่ และจากการนำความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับประเภทของงานเขียน หลักการ และกลวิธีการเขียน 2) นักศึกษาสามารถกำหนดเนื้อหาและแนวคิดของงานเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยเชื่อมโยง ความคิด ประสบการณ์จากการอ่านและการใช้ชีวิต กับตัวบท ตามแนวการอ่านผ่านมุมมองใหม่ และ 3) นักศึกษาสามารถแก้ไขงานและปรับปรุงงานเขียนของตนเองจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และข้อมูลย้อนกลับของตนเอง เพื่อนร่วมชั้น และผู้สอนได้ **ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน** การจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีสหบท มีขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน แบ่งเป็น 2 ระยะ คือ ระยะที่ 1 การวางแผนและเตรียมการเรียนรู้ของนักศึกษา ซึ่งมี 2 ส่วน ดังนี้ ส่วนที่ 1 การเตรียมแผนการเรียนการสอนเป็นการเตรียมการของผู้สอนก่อนการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้การดำเนินการจัดการเรียนการสอนเกิดประสิทธิภาพสูงสุด ประกอบด้วย การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน การจัดเตรียมสื่อการเรียนการสอน และวิธีการวัดและประเมินผล ส่วนที่ 2 การเตรียมความรู้พื้นฐานด้านการ

อ่านผ่านมุมมองใหม่ให้ผู้เรียนเพื่อให้ นักศึกษามีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการอ่านผ่านมุมมองใหม่ ตามแนว Anxiety of Influence ของบลูม 3 ระดับ ซึ่งต้องนำไปใช้ในการเลือกตัวบทที่ 2 สำหรับอ่านวิเคราะห์และ เชื่อมโยงกับตัวบทแรกที่เตรียมไว้ รวมทั้งใช้ในการเลือกวิธีการวางแผนการเขียนให้แตกต่างไปจากตัวบท ที่เลือกอ่าน

ระยะที่ 2 ขึ้นกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน คือ **ขั้นสร้างประสบการณ์** และวางแผนการเขียน คือ การอ่านตัวบทต่าง ๆ ตามแนวสหบทเพื่อเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของตัวบทต่าง ๆ และนำผลการอ่านมาใช้ในการวางแผนกำหนดรูปแบบและแนวเรื่องในการเขียน พร้อมทั้งเลือกแนวการสร้างงานเขียนผ่านมุมมองใหม่ **ขั้นเชื่อมโยงตัวบท** คือ ขั้นที่นักศึกษาอ่านวิเคราะห์ตัวบท **ขั้นร่างงานเขียน** คือ ขั้นที่นักศึกษาร่างงานเขียนเชิง สร้างสรรค์จากการอ่านตามแนวสหบทและแนวทางการสร้างตัวบทที่นักศึกษาเลือก **แนวคิด (แก่นเรื่อง)** สำคัญที่ต้องการนำเสนอ ผู้เรียนกำหนดแนวคิดของเรื่องที่จะเขียนกำหนดโครงเรื่องของตนเอง ผู้เรียนวางโครง เรื่องหลักและกำหนดลักษณะนิสัยตัวละครของเรื่องที่จะเขียน **ขั้นประเมินผลงาน** คือ ขั้นที่นักศึกษาร่วมกัน พิจารณาให้ข้อมูลและแลกเปลี่ยนเรียนรู้เกี่ยวกับงานเขียนของตนเองและเพื่อนร่วมชั้น **ขั้นเติมเต็มงานเขียน ให้สมบูรณ์ (นอกห้องเรียน)** คือ ขั้นที่วิเคราะห์ข้อบกพร่องงานเขียนของตนเองจากข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับ ทั้งหมด แล้วนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้ในการแก้ไขและสร้างชิ้นงานที่สมบูรณ์มากขึ้น

การวัดและการประเมินผลการเรียนการสอน การประเมินความสามารถโดยการทดสอบ ความสามารถในการเขียน การประเมินผลงานเขียนตามเกณฑ์การประเมินงานเขียน การสังเกตพฤติกรรมและ การตอบคำถาม การประเมินประสิทธิภาพของการจัดการเรียนการสอน การประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบ การเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบท มีรายละเอียด คือ คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของกลุ่มเป้าหมายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทุกรายด้าน โดยมีคะแนนความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในด้านเนื้อหา และลักษณะเฉพาะของงานเขียนเพิ่มขึ้น มากที่สุด รองลงมา คือ ด้านการใช้ภาษา ด้านการเรียบเรียงความคิด และด้านคุณค่าของงานเขียน ตามลำดับ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ เสริมสร้างความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ ความสัมพันธ์ระหว่างตัวบท และเขียนงานเขียนเชิงสร้างสรรค์บันเทิงคดีได้เป็นอย่างดี ประสิทธิภาพของการ จัดการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น พบว่า ร้อยละ 80 โดยกลุ่มเป้าหมายมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถในด้าน คุณค่าของงานเขียนผ่านเกณฑ์สูงสุด รองลงมา คือ ด้านเนื้อหา และลักษณะเฉพาะของงานเขียน ด้านการ เรียบเรียงความคิด และด้านการใช้ภาษา ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการจัดการเรียนการสอนด้วยทฤษฎีสหบทเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียน เชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มีประเด็นในการอภิปราย 2 ประเด็น คือ การจัดการเรียน การสอน และการประเมินประสิทธิภาพของการเรียนการสอน มีรายละเอียดการอภิปรายแต่ละประเด็น ดังนี้

การจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบทเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนที่พัฒนาขึ้นจาก ทฤษฎีสหบทและแนวคิดการสอนเขียน การอภิปรายเกี่ยวกับการเรียนการสอนมีประเด็นที่เกี่ยวข้อง คือ

จุดเด่นของการเรียนการสอน การให้ข้อมูลย้อนกลับในการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบท การกำหนดให้ผู้เรียนต้องแก้ไขงานเขียนในขั้นตอนการเติมเต็มงานเขียนให้สมบูรณ์ในการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบททำให้ผู้เรียนเกิดการทบทวน ผักผ่อน และผลิตชิ้นงานเขียนที่มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น การประเมินประสิทธิภาพของการเรียนการสอน ด้านการใช้ภาษา ด้านการเรียบเรียงความคิด และด้านคุณค่าของงานเขียน

ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเขียน ด้านคุณค่าของงานเขียนก่อนการทดลอง มากที่สุด โดยงานเขียนที่ให้คุณค่าทั้งทางด้านจิตใจและสติปัญญาแก่ผู้อ่าน สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและเป็นประโยชน์กับตนเองและสังคม จากผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า กิจกรรมตามการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นช่วยเสริมสร้างความสามารถในด้านการเรียบเรียงความคิด เนื่องจากเหตุผลคือ สร้างประสบการณ์และวางแผนการเขียน พร้อมทั้งเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของตัวบท ซึ่งจากการศึกษางานเขียนหรือตัวบทที่มีความหลากหลาย และจำนวนมากจะทำให้เกิดการเรียนรู้ลักษณะเฉพาะของงานเขียนนั้น ๆ พร้อมมองเห็นแนวทางในการนำเสนอคุณค่าของงานเขียนผ่านเนื้อหา แนวคิด ในครั้งนี้เน้นที่งานเขียนประเภทบันเทิงคดี ซึ่งเป็นงานเขียนที่มีลักษณะเน้นที่ความเพลิดเพลินความบันเทิงใจ เป็นสำคัญ หากยังแฝงด้วยคุณค่าต่าง ๆ ที่ผู้เขียนได้สอดแทรกไว้ในงานเขียน

ดังนั้น การเลือกตัวบทจึงเป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างงานเขียน การจัดการเรียนการสอนดังกล่าวจึงเน้นให้นักศึกษาอ่านตัวบทที่เป็นการนำเสนอเป็นตัวอย่างในอันดับแรก และวิเคราะห์ตัวบทดังกล่าวพร้อมทั้งค้นคว้าหาตัวบทที่ 2 ตามความสนใจ โดยให้มีความเชื่อมโยงกับตัวบท ซึ่งก็จะทำให้นักศึกษามีขอบเขตที่จำกัดในการเลือกตัวบทที่ใกล้เคียงหรือมีความเชื่อมโยงกับตัวบท นอกจากนี้ การวิเคราะห์องค์ประกอบของตัวบทที่อ่านทั้งสองตัวบทจึงทำให้สามารถเรียนรู้ถึงองค์ประกอบต่าง ๆ รวมทั้งคุณค่าของงานเขียน ผ่านมุมมอง ข้อคิดจากงานเขียนประเภทบันเทิงคดีเมื่อถึงเวลาในการสร้างงานเขียนของตนเอง นักศึกษาจึงสามารถสร้างงานเขียนที่สอดแทรกคุณค่าของงานเขียนได้ ดังนั้นที่กการเรียนรู้ เป็นต้น

ผลการอภิปรายนี้ แสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยด้วยทฤษฎีสหบท เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อมีความสามารถในการเขียน ทำให้สามารถนำความรู้ความสามารถไปใช้ในพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของตนเองและการประกอบวิชาชีพในอนาคต

องค์ความรู้/ นวัตกรรมจากการวิจัย

แนวทางการวัดและการประเมินผลการจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลการจัดการเรียนการสอนของของการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบท เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนดำเนินการวัดและประเมินผล ทั้งในระหว่างและหลังการจัดการเรียนการสอนโดยผู้สอนเป็นผู้ประเมินในแต่ละขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

1. การประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ใช้แบบทดสอบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์และการตรวจผลงานเขียนโดยใช้เกณฑ์การประเมินงานเขียน

2. การประเมินการมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์ วิพากษ์ การตั้งคำถาม การให้ข้อมูลย้อนกลับและการอภิปรายแสดงความคิดเห็น โดยใช้การสังเกตและการบันทึกพฤติกรรม นอกจากนี้ ยังเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการประเมินงานเขียนของเพื่อนร่วมชั้น และประเมินผลการเรียนรู้ของตนเองโดยใช้แบบการให้ข้อมูลย้อนกลับและการเขียนบันทึกรับรู้การเรียนรู้ ดังตารางนี้

ขั้นตอน /กิจกรรม	บทบาทผู้สอน	บทบาทผู้เรียน
ระยะที่ 1 การวางแผนและเตรียมการเรียนรู้ของผู้เรียน ผู้สอนใช้เพียงครั้งเดียวก่อนการเรียนการสอนในชั้นเรียน ส่วนที่ 1 การเตรียมแผนการเรียนการสอน ส่วนที่ 2 ความรู้พื้นฐานด้านการอ่านผ่านมุมมองใหม่ให้ผู้เรียน	- ผู้สอนวางแผนการเรียนการสอนเพื่อเตรียมเนื้อหา กิจกรรมตัวบทอ่าน และสื่อการเรียนการสอนต่างๆ ให้สอดคล้องกับเรื่องที่สอน - ผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการเขียนเชิงสร้างสรรค์ แนวทางการอ่านผ่านมุมมองใหม่ และการประเมินผล การเขียน	- ผู้เรียนเรียนรู้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการเขียน แนวทางการอ่านผ่านมุมมองใหม่ และการประเมินผลการเขียนกิจกรรมที่ผู้สอนจัดให้
ระยะที่ 2 ขั้นกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน 1) ขั้นสร้างประสบการณ์และวางแผนการเขียน 1.1 ขั้นวิเคราะห์องค์ประกอบของตัวบทที่ 1.2 ขั้นค้นคว้าเลือกอ่านตัวบทที่ 2	1. ผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้ นักศึกษาทบทวนความรู้เกี่ยวกับประเภทของงานเขียนเพื่อใช้เป็นความรู้พื้นฐานในการเขียนงานเขียน โดยกิจกรรมกลุ่ม หรือการสะท้อนประสบการณ์ เกี่ยวกับการอ่านของผู้เรียน 2. ผู้สอนกระตุ้นประสบการณ์การอ่านของนักศึกษา โดยนำตัวบทที่ 1 ให้ผู้เรียนเลือกอ่านตามความสนใจและวิเคราะห์องค์ประกอบตัวบทที่ 1 3. ผู้สอนกระตุ้นนักศึกษาด้วยคำถามเพื่อให้ผู้เรียน เห็นความแตกต่างของตัวบทต่างๆ พร้อมทั้งกระตุ้นให้ค้นคว้า	1. ผู้เรียนทบทวนความรู้เกี่ยวกับประเภทของงานเขียนโดยกิจกรรมกลุ่ม หรือสะท้อนประสบการณ์เกี่ยวกับการอ่านงานเขียนประเภทต่างๆ 2. ผู้เรียนเลือกอ่านตัวบทที่ 1 จากที่ครูนำมาให้ และอ่านวิเคราะห์ตัวบทที่ 1 ตามความสนใจ 3. นักศึกษาสรุปการวิเคราะห์องค์ประกอบของตัวบทที่ 1 เพื่อเชื่อมโยงความสัมพันธ์กับตัวบทที่ 2 ที่ค้นคว้า
2) ขั้นเชื่อมโยงตัวบท 2.1 อ่านวิเคราะห์องค์ประกอบของตัวบทที่ 1 และ 2 2.2 สรุปความเหมือนและต่างของตัวบทที่ 1 และ 2 พร้อมระบุเหตุผล	1. ผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้นักศึกษาได้ ความรู้เกี่ยวกับการวิเคราะห์ตัวบทที่ 2 ตามแนว การอ่านผ่านมุมมองใหม่ ที่จะนำไปใช้ในการเขียนงานเขียน 2. ครูกระตุ้นให้นักศึกษาวิเคราะห์ความเหมือนและความต่างของตัวบทที่ 1 และ ตัวบทที่ 2 พร้อมระบุเหตุผลตามแนวการอ่านผ่านมุมมองใหม่ ตามประเด็นที่กำหนด 3. ผู้สอนกระตุ้นให้นักศึกษานำเสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวบททั้งสองโดยให้นักศึกษานำเสนอหน้าชั้นเรียนพร้อมทั้งใช้คำถามกระตุ้นในการนำเสนอ	1. ผู้เรียนเรียนรู้สาระเกี่ยวกับการวิเคราะห์ ตัวบทและวิเคราะห์ตัวบทที่ 2 ตามแนวการอ่านผ่านมุมมองใหม่ ที่เป็นพื้นฐานในการเขียนงานเขียนของตนเอง 2. นักศึกษาวิเคราะห์ความเหมือนและความต่างของตัวบทที่ 1 และตัวบทที่ 2 ตามประเด็นที่ผู้สอนกำหนดให้ 3. นักศึกษานำเสนอผลการวิเคราะห์ของตัวบททั้งสองหน้าชั้นเรียน
3) ขั้นร่างงานเขียน 3.1 กำหนดระดับการปรับให้เกิดความแตกต่างจากตัวบทที่ 1 และ 2 ตามแนวทางการอ่านผ่านมุมมองใหม่ แนวทางใดแนวทางหนึ่ง	1. ผู้สอนกระตุ้นผู้เรียนให้วางโครงเรื่องนิทานที่จะเขียนก่อนการลงมือเขียนโดยกำหนดระดับการปรับให้เกิดความแตกต่างจากตัวบทที่ 1 หรือ 2 กำหนดองค์ประกอบของงานเขียนที่จะปรับให้ต่างไปจากเดิม กำหนดแนวคิดสำคัญที่ต้องการนำเสนอในงาน	1. ผู้เรียนวางโครงเรื่องของงานเขียนของตนเอง โดยกำหนดระดับการปรับงานเขียนให้แตกต่างจากตัวบททั้งสองกำหนดองค์ประกอบของงานเขียนที่ต้องการปรับกำหนดแนวคิดสำคัญของ

ขั้นตอน /กิจกรรม	บทบาทผู้สอน	บทบาทผู้เรียน
3.2 กำหนดองค์ประกอบที่จะปรับให้ต่างไปจากเดิม 3.3 กำหนดแนวคิดสำคัญที่ต้องการนำเสนอโดยเชื่อมโยงและประสบการณ์ของตนเอง 3.4 กำหนดโครงเรื่องงานเขียน 3.5 เติมรายละเอียดของงานเขียน	เขียนของตน และกำหนดโครงเรื่องของงานเขียนโดยใช้ประเด็นดังนี้ คือ 1) ผู้เรียนได้ปรับประเด็นใดบ้างจากตัวบทที่เลือก เพราะเหตุใด 2) ผู้เรียนเพิ่มเติมประเด็นใดบ้างจากตัวบทที่เลือก การเพิ่มเติมนำมาจากอะไร เพราะเหตุใด 3) ผู้เรียนยังคงประเด็นใดไว้บ้างจากตัวบทที่เลือกเพราะเหตุใด และ 4) งานเขียนชิ้นใหม่ที่สร้างตามแนวสหบทแบบใด 2. ครูจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้นักศึกษาเติมรายละเอียดของเขียนชิ้นใหม่จากการวางโครงเรื่อง	งานเขียน และกำหนดรายละเอียดต่างๆ ตามประเด็นที่ผู้สอนกำหนดให้ 2. ผู้เรียนเพิ่มเติมรายละเอียดของงานเขียนต่างๆ จากโครงเรื่องที่ได้อ้างไว้แล้ว
4) ขึ้นประเมินผลงาน 4.1 การให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยตนเอง 4.2 การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนร่วมชั้น 4.3 ประมวลผลข้อมูลย้อนกลับ 4.4 ครูตรวจสอบและเสนอแนะ	1. ผู้สอนกระตุ้นผู้เรียนให้เห็นความสำคัญของการประเมินงานเขียนด้วยตนเองโดยใช้คำพูดในทางบวกเพื่อให้ทราบข้อดี ข้อบกพร่องในงานเขียนของตนพร้อมปรับปรุงแก้ไขให้งานเขียนมีคุณภาพมากยิ่งขึ้น 2. ผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ในการประเมินงานเขียนตามหลักเกณฑ์การประเมินงานได้อย่างถูกต้องและไม่มียึดติด พร้อมทั้งแลกเปลี่ยนและยอมรับฟังความคิดเห็นของเพื่อน 3. ผู้สอนประเมินงานเขียนหลังจากที่ผู้เรียนประเมินตนเอง และให้เพื่อนประเมินเรียบร้อยแล้วเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงและแก้ไขงานเขียนให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น	1. ผู้เรียนเรียนรู้ในการประเมินงานเขียนด้วยตนเองเพื่อแก้ไขปรับปรุงงานเขียนให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น 2. ผู้เรียนเรียนรู้ทักษะการประเมินงานเขียนตามเกณฑ์การประเมินงานเขียนอย่างถูกต้องและไม่มียึดติด และยอมรับฟังความคิดเห็นของเพื่อนร่วมชั้น 3. ผู้เรียนนำผลงานเขียนที่ได้ปรับปรุงแก้ไขจากการประเมินตนเองและจากผลการประเมินของเพื่อนมาปรับปรุงแก้ไข และนำมาให้ผู้สอนประเมิน
5) ขึ้นเติมเต็มงานเขียนให้สมบูรณ์ 5.1 นำผลการประเมินและข้อมูลย้อนกลับมากำหนดประเด็นการปรับแก้ 5.2 ปรับแก้ไขงานจนได้ชิ้นงานฉบับสมบูรณ์	- ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนให้นำความรู้ด้านเนื้อหาและกลวิธีการเขียน รวมทั้งข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากตนเอง เพื่อนร่วมชั้น และผู้สอนมาวิเคราะห์เพื่อหาปรับแก้ไขและสร้างงานเขียนฉบับสมบูรณ์	- ผู้เรียนวิเคราะห์ผลการประเมินงานเขียนที่ได้รับจากตนเอง เพื่อนร่วมชั้น และผู้สอนมาใช้ในการปรับแก้ไขและสร้างงานเขียนสมบูรณ์

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้ ผู้สนใจศึกษาด้านการเขียน สามารถนำทฤษฎีสหบท หรือ สัมพันธสาร มาศึกษาในด้านอื่น ๆ เช่น การอ่าน การคิดวิเคราะห์ ทั้งนี้ อาจทำให้เห็นการใช้ทฤษฎีสหบทในลักษณะที่แตกต่างกันได้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป จากข้อค้นพบในการวิจัยครั้งนี้ทำให้เกิดช่องทาง หรือประเด็นที่อาจจะนำไปสู่งานวิจัยในอนาคต เช่น เมื่อผลการวิจัยพบว่า วิธีการศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพควบคู่ไปกับการศึกษาข้อมูลเชิงปริมาณ แสดงให้เห็นว่า การศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพจะทำให้ได้ข้อมูลอื่น ๆ ที่จะช่วยยืนยันประสิทธิผลที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ด้วยการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นได้เป็นอย่างดี ดังนั้น จึงควรมีการศึกษา

พัฒนาการของนักศึกษาด้วยวิธีการศึกษาเชิงคุณภาพโดยวิธีการต่าง ๆ เช่น การสัมภาษณ์การเรียน การใช้แบบสอบถาม การสังเกตพฤติกรรมนักศึกษา เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความครบถ้วนในทุก ๆ ด้าน เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง (References)

- Adler, M. R. (2002). "The Role of Play in Writing Development: A Study of Four High School Creative Writing Classes". *Dissertation Abstracts International* 63,1(July): 117-A.
- Allen, G. (2000). *Intertextuality*. New York: Routledge.
- Barthes, R. (1979). "From Work to Text" in *Textual Strategies: Perspectives in Post-Structuralist Criticism*. Ithaca, New York: Cornell University Press.
- Bunkhajorn. T. (2010). *With the Light of Literature*. Faculty of Arts, Chulalongkorn University.
- Bloom, H. (1997). *The Anxiety of Influence: The Theory of poetry*. London: Oxford University Press.
- Burns, P.C, Broman, B.L., and Alberta, L.W. (1974). *The language arts in the childhood education*. Chicago: Rand McNally Company.
- Buaket W. (1994). *The relationship between knowledge of essay writing structure and essay writing skills of Mathayom 3 students*. Master's thesis, Department of Secondary Education, Faculty of Education, Chulalongkorn University.
- Caimey, T. (1990). *Intertextuality: Infectious echoes from the past*. *The Reading Teacher* 43(7): 47.
- Chunlawong, S. (2550) *Complexities of story-telling: postmodern features in contemporary Thai fiction / (Doctoral dissertation)*. Department of Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Chulalongkorn University.
- Kaewthep, K. (2009). *Mass communication: Theory and study guidelines*. Faculty of Communication Arts, Chulalongkorn University.
- khammanee. T. (2019). *Teaching Science*. Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- Nakornthap. T. (1989). *Writing 2*. 5th ed. Bangkok: Aksorn Charoentat.
- Makjui, A. (2010). *Development of a teaching model based on the theory of intertextuality to enhance creative Thai writing ability of undergraduate students*. (Doctoral dissertation). Department of Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Chulalongkorn University.

- Phothong, K. (2014) Development of a creative reading and writing teaching model based on the Theory of Relationships to promote creative reading and writing abilities of undergraduate students. (Doctoral dissertation). Department of Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Silpakorn University.
- Srisaak. B. (2007). Preliminary research. Bangkok: Suwiryasan.
- Smidtilok, P. (1998). The connection of the content of "novels" in printed media and in drama television. Master's thesis, Mass Communication Program, Department of Mass Communication, Faculty of Communication Arts, Chulalongkorn University.
- Sukrot, P. (2002). Communication, Humor Creation and Relationships in Cartoons Raka and Rani. Master's Thesis, Department of Rhetoric and Performing Arts, Faculty of Communication Arts, Chulalongkorn University.
- Thira Suksawat Na Ayutthaya. (2005). Intertextuality as a Method of Literary Criticism. Humanities Journal. issue January-June. pp. (6)1-13.